

KAPITOLA PRVNÍ

O tom, jak připravit dokonalej šálek kávy, by se dalo vyprávět. A ještě víc by se dalo vyprávět o tom, jak připravit dokonalej šálek kávy na jedný z těch mašin, co vypadaj jako raketoplán. Právě na jednu takovou zírám. Strávila jsem celý dny sledováním svý kolegyně Sylvie, která ten úkol zvládá levou zadní a zároveň si u toho stíhá i povídat, už si připravuje další hrnek a natukává objednávku do pokladny. Jenže jak se zdá, já dokážu jedině totálně podělat jak kafe, *tak* místo kolem kávovaru.

S tichou nadávkou cpu do tý filtrovací věci kávu a ona mi vyklouzne a mletý kafe se rozsype úplně všude. „Ne, ne, ne,“ mumlám si pod nos a vytahuju z přední kapsy zástěry utěrku. Je celá hnědá, mrtvá připomínka milionu jinejch případů, kdy jsem dneska po sobě utírala binec.

„Chceš, abych to vzala za tebe?“ vloudí se ke mně Sylviin pobavenej hlas, a mně poklesnou ramena. Nemá to cenu. Nezáleží na tom, kolikrát to zkusím, vždycky skončím ve stejný bryndě. Tenhle stroj, složitej jako raketoplán, a já nejsme kamarádi.

Dramaticky si povzdechnu, otočím se a podám Sylvii rukojeť toho velkýho kovovýho tentononcu. „Omlouvám se. Ta mašina mě nenávidí.“

Zvedne světle růžový rty v laskavém úsměvu, a jak zavrtí hlavou, její lesklý černý mikádo se rozvlíní. Má úctyhodnou trpělivost. „Ono to přijde. Co kdybys zašla uklidit sedmičku?“

Rychle vycouvám, popadnu tác a zamířím k nedávno opuštěnému stolu v naději, že to tím odčiním. „On mě vyhodí,“ přemítám nahlas a skládám špinavý nádobí na tác. Pracuju tady teprve čtyři dny, ale když mě Del najímal, tvrdil, že by mi to mělo trvat jen pár hodin, než si s tím přístrojem, co zabírá celej zadní pult, poradím. První den byl příšernej a řekla bych, že Del si to myslel taky.

„Ne, nevyhodí.“ Sylvie pustí kávovar a bistro naplní zvuk páry syčící z trysky na pěnu. „Má tě rád!“ zavolá hlasitěji, popadne hrnek, pak tác, lžičku, ubrousek a čokoládovou posypku a všechno to zvládne pravou rukou, zatímco v tý druhý s lehkostí míchá napěněný mlíko v konvičce.

Usměju se, utřu stůl, popadnu tác s nádobím a vrátím se zpátky do kuchyně. Del mě znal ani ne týden a už tvrdil, že jsem skrz naskrz dobrák. Moje babička říká to samý, ale dodává, že bych z toho měla radši brzo vyrůst, protože svět a lidi v něm nejsou vždycky jenom milí a laskaví.

Odložím tác a začnu nakládat myčku. „Jsi v pořádku, Livy?“

Otočím se za chraplavým hlasem Paula, našeho kuchaře. „Mám se skvěle. A ty?“

„Perfektně.“ Pokračuje v mytí hrnců a jako vždycky si u toho píská.

Dál strkám talíře do myčky a pomyslím si, že bych se měla daleko líp, kdybych nenechala tu mašinu vyhrát. „Mám udělat ještě něco, než vypadnu?“ ptám se Sylvie, která se protlačí lítačkama do kuchyně. Nesnáším, jak všechny ty věci zvládá tak snadno a rychle, od toho zatracenýho kávovaru až po skládání hrnků, aniž by se na ně dívala.

„Ne.“ Otočí se a otře si ruce do zástěry. „Můžeš jít. Uvidíme se zítra.“

„Díky.“ Já si tu svoji sundám a pověším ji na věšák. „Měj se, Paule.“

„Hezký večer, Livy,“ zavolá a zamává mi nad hlavou naběračkou. Propletu se mezi stolama, vyklouznu dveřma do zadní uličky a okamžitě mě zmáčí déšť. „Báječný.“ Směju se, schovám si hlavu pod dřívou bundu a rozběhnu se.

Kličkuju mezi kalužema a konversky nemaj žádnou šanci udržet moje nohy v suchu. Jak utíkám směrem k autobusový zastávce, čvachtaj při každým kroku.

Vyběhnu schody do našeho domu, vrazím do dveří a opřu se o ně zády, abych popadla dech.

„Livy?“ Babiččin hlas rozjasní moji provlhlou náladu. „Livy, jsi to ty?“

„Jsem to já!“ Pověším mokrou bundu na věšák a skopnu nacucaný konversky. Pak se vydám dlouhou chodbou dozadu do kuchyně. Najdu babču, jak se hrbí nad sporákem a míchá obrovské hrnce čehosi – bezpochyby polívky.

„Tady jsi!“ Pustí vařečku a kolíbá se ke mně. Na jednaosmdesát je opravdu dost čiperná a pořád jí to neskutečně myslí. „Jsi promočená až na kost!“

„Není to tak hrozný,“ ujišťuju ji a prohrábnu si vlasy, zatímco mě přejíždí pohledem od hlavy až k patě a oči se jí zastaví na mým plochém břiše, kde se mi vyhrnulo tričko.

„Potřebuješ příbrat.“

Zvednu oči v sloup, ale neodmlouvám. „Hlady šilhám.“

Úsměv, který zjemní její vrásčitou tvář, mě přiměje taky k jednomu, a ona mě obejmě a pohládí po zádech.

„Cos dneska dělala, babi?“ ptám se.

Pustí mě a ukáže k jídelnímu stolu: „Sednout.“

Okamžitě ji poslechnu a zvednu nachystanou lžici. „Takže?“

Otočí se a zamračí se na mě. „Co takže?“

„Dneska. Cos dělala?“ pobízím ji.

„Ale!“ mávne po mně utěrkou. „Nic moc. Byla jsem nakupovat a upekla jsem ti tvůj nejoblíbenější mrkvový koláč.“ Ukáže přes kuchyň na druhou linku, kde chladne na mřížce koláč. Ale není mrkvovej.

„Udělalas mrkvovej koláč?“ ptám se, když se vrací, aby nandala do dvou misek polívku.

„Ano. Už jsem řekla, Livy. Udělala jsem ten, co máš nejradši.“

„Ale já mám nejradši citronovej, babi. To přece víš.“

Nezaváhá, přinese dvě misky ke stolu a položí je. „Ano, vím. A proto jsem ti upekla citronový koláč.“

Znovu střelím očima na druhou stranu kuchyně, jen abych zkontrolovala, že se nepletu. „Babčo, tohle vypadá skrz naskrz jako ananasovej koláč.“

Dosedne na židli a podívá se na mě, jako bych to byla *já*, kdo ztrácí rozum. „To proto, že to *je* skrz naskrz ananasový koláč.“ Ponoří lžici do misky a ochutná trochu koriandrový polívky a pak sáhne po čerstvě upečeným chlebu. „Udělala jsem tvůj nejoblíbenější.“

Je zmatená a já taky. Po těch posledních pár vteřinách našeho rozhovoru nemám ponětí, jakěj koláč to vlastně upekla, a je mi to fuk. Podívám se na svoji milovanou babičku a pozoruju ji při jídle. Vypadá

v pořádku a ani trochu zmateně. Tak takhle to začíná? Nakloním se dopředu. „Babi, cítíš se dobře?“ dělám si starosti.

Rozesměje se. „Tahám tě za fusekli, Livy!“

„Babi!“ sjeďu ji a okamžitě se cítím líp. „Tohle bys neměla dělat.“

„Ještě mám všech pět pohromadě.“ Mávne lžící k mé misce. „Pusť se do té polívky a pověz mi, jak ses dneska měla.“

Dramaticky svěším ramena, vzdychnu a míchám polívku. „Nedokážu si poradit s tím kávovarem, což je problém, protože devadesát procent zákazníků nějaký kafe chce.“

„Však ty to zvládneš,“ řekne přesvědčeně, jako by byla na tu zatracenou věc nějaký odborník.

„Tím si nejsem tak jistá. Del si mě nenechá, jen abych uklízela stoly.“

„No, a mimo ten kávovar, líbilo se ti tam?“

Usměju se. „Jo, docela jo.“

„To je dobře. Nemůžeš se navždycky starat jenom o mě. Tak mladá holka jako ty by si měla užívat, ne hlídat svoji babičku.“ Obezřetně mě sleduje. „A já stejně hlídat nepotřebuju.“

„Já se o tebe starám ráda,“ namítnu tiše a obrním se před obvyklou přednáškou. Mohly bychom se o tomhle hádat až do smrti, a pořád spolu nebudeme souhlasit. Je křehká, ne fyzicky, ale psychicky, bez ohledu na to, jak moc tvrdí, že je v pohodě. Nadechne se. Bojím se nejhoršího. „Livy, já neodejdu na zelené pastviny Boží, dokud nevidím, že ses dala dohromady, a to se nestane, pokud budeš trávit všechn svůj čas tím, že kolem mě budeš běhat jako kvočna. Utíká mi čas, tak trochu pohni tím svým hubeným zadkem.“

Trhnu sebou. „Už jsem ti to říkala. Jsem šťastná.“

„Šťastná, když se schováváš před světem, který ti toho má tolik co nabídnout?“ zeptá se vážně. „Začni žít, Olivie. Věř mi, čas ti to spočí-

tá. Než si to uvědomíš, budeš mít umělé zuby a neodvážíš se zakašlat nebo kýchnout, aby ses nepočůrala.“

„Babi!“ zaskočí mi kousek chleba, ale ona si vůbec nedělá legraci. Vypadá smrtelně vážně, ostatně jako vždycky během těchhle rozhodů.

„Zkušenosti,“ řekne s povzdechem. „Vylez z té nory. Popadni cokoliv, co ti život hodí do cesty. Ty nejsi tvoje matka, Oliv-“

„Babčo,“ varuju ji.

Viditelně se sesune v židli. Víím, že ji to frustruje, ale já jsem šťastná tak, jak jsem. Je mi dvacet čtyři, od narození žiju se svou babičkou, a hned po střední jsem to použila jako výmluvu, že musím zůstat doma, abych na ni mohla dohlédnout. Ale zatímco já jsem s tím byla spokojená, ona ne. „Olivie, já už jsem se dál pohnula. A ty to musíš udělat taky. Nikdy bych tě nechtěla držet takhle na jednom místě.“

Usměju se, protože nevím, co říct. Ona si to neuvědomuje, ale já brzdu potřebuju. Jsem koneckonců dcera své matky.

„Livy, udělej babičce radost. Obuj si lodičky, vyraz ven a užívej si.“

Teď jsem to já, kdo se choulí v židli. Ona s tím prostě nepřestane. „Babi, do lodiček bys mě musela dostat násilím.“ Bolí mě nohy, jen na to pomyslím.

„Kolikery tyhle tenisky vlastně máš?“ zeptá se, namaže mi máslem další chleba a podá mi ho.

„Dvanáctery,“ odpovím a ani trochu se za to nestydím. „Každý v jiný barvě.“ A v sobotu mám v plánu koupit si ještě i žlutý. Beru si chleba, zakousnu se do něj a s plnou pusou se usměju. Znechuceně si odfrkne.

„No, tak si alespoň vyraz ven a pobav se. Gregory tě pořád zve. Proč někdy těch jeho neustálých nabídek nevyužiješ?“

„Nepiju.“ A přeju si, aby s tímhle přestala. „A Gregory mě bude tahat jenom po gay barech,“ řeknu jí a zvednu obočí. Mýmu nejlepšímu kamarádovi prošlo postelí tolik chlapů, že by to stačilo pro nás oba.

„Jákykoliv bar je lepší než žádný. Mohlo by se ti to líbit.“ Natáhne se, setře mi z pusy pár drobků a pak mě něžně pohladí po tváři. Víím, co se chystá říct. „Je až děsivé, jak jsi jí podobná.“

„Já víím.“ Položím ruku na její dlaň a přidržím ji na místě, zatímco mlčky vzpomíná. Nepamatuju si matku moc dobře, ale viděla jsem důkaz – jsem jako přes kopírák. Dokonce i blond vlasy mi podivně stejně spadají přes ramena a vytvářejí dojem, že jich mám na svoje drobný tělo až moc, než aby je uneslo. Jsou neuvěřitelně těžký a chovají se rozumně, jenom když jsou nahrubo usušený ručníkem a ponechaný vlastnímu osudu. A moje obrovský, tmavě modrý oči, stejný jako babiččiny i matčiny, mají schopnost zrcadlit všechno, co se mi odehrává v hlavě. Lidi říkají, že jsou jako dva safíry. Nemám ten pocit. Make-up považuju za zábavu, ne nezbytnost, takže ho mám vždycky na své pěkný pleti jen minimum.

Když jsem jí dopřála dost času na vzpomínky, položila jsem jí ruku zpátky vedle její misky. „Jez, babi,“ zašeptám a pokračuju se svou vlastní porcí.

Ted, když jsem ji přitáhla zpátky do reality, znova popadne lžící, ale zůstává zamlklá. Nikdy se přes ten lehkovážnej životní styl mé matky nedostala – životní styl, kterej babičce její dceru ukradl. Už je to osmnáct let, a moje matka jí pořád strašně chybí. Mně ne. Jak by vám mohl chybět někdo, koho jste sotva znali? Ale sledovat, jak babička pokaždý znova sklouzne do těch smutnejch myšlenek, je pro mě úplně stejně bolestivý.

Jo, o tom, jak připravit dokonalej šálek kávy, by se rozhodně dalo vyprávět. Znova zírám na ten stroj, ale dneska se usmívám. Zvládla jsem to – správná dávka pěny, hladký jako hedvábí, lehký poprašek kakaa na pěně ve tvaru dokonalýho srdíčka. Jenom je škoda, že jsem to já, kdo ji pije, a ne nějakej spokojenej zákazník.

„Dobry?“ Sylvie se na mě s nadějí dívá.

Udělám hm, polknu a hrnek položím. „Kávovar a já jsme teď kamarádi.“

„Jo!“ vyjekne a prudce mě obejmě. Směju se a následuju ji v jejím nadšení, když si přes její rameno všimnu, jak se rozltnou dveře do bistra.

„Myslím, že polední blázinec je na spadnutí,“ řeknu a vyvlíknu se z jejího sevření. „Tohohle vyřídím já.“

„Ó, jak jsme najednou plní sebedůvěry,“ zasměje se Sylvie a uhne, abych se dostala k pultu. Jak se kolem ní protáhnu k chlapovi, kterej právě přišel, zářivě se na mě usměje.

„Co vám můžu nabídnout?“ ptám se a chystám si tužku, abych si mohla zapsat jeho objednávku, ale když neodpoví, zvednu pohled a zjistím, že si mě důvěrně prohlíží. Začnu se nervózně ošívát, tohle se mi vůbec nelíbí. Znova najdu hlasivky. „Pane?“

Lehce vykulí oči. „Ech, cappuccino, prosím. S sebou.“

„Jistě.“ Vrhnu se do práce a nechám pana Vykulenýho, ať se sebere. Místo toho se přesunu ke svému novému nejlepšimu kamarádovi, nacpu tu věčičku s rukojetí a úspěšně ji upevním do držáku – až sem jde všechno dobře.

„A to je důvod, proč tě Del nevyhodí,“ zašeptá mi najednou Sylvie přes rameno, až z toho málem nadskočím.

„Nech toho,“ řeknu, vytáhnu kelímek z držáku, postavím ho pod filtr a pak zmáčknu to správný tlačítko.

„Dívá se na tebe.“

„Sylvie, přestaň!“

„Dej mu svoje číslo.“

„Ne!“ vyhrknu až moc nahlas a rychle se ohlídnu přes rameno. Zírá na mě. „Nemám zájem.“

„Je roztomilej,“ usoudí Sylvie a já s ní musím souhlasit. Rozhodně je roztomilej, ale já rozhodně nemám zájem.

„Nemám na vztah čas.“ Což není tak úplně pravda. Tohle je moje první práce a předtím jsem strávila většinu svého dospělého života péčí o babičku. Teď už si ale nejsem jistá, jestli opravdu tu péči potřebuje, nebo jestli je to prostě jen moje výmluva.

Sylvie pokrčí ramenama a nechá mě, abych dokončila svoje druhý kolo s tou mašinou. Dodělám kávu a usmívám se, když přidávám mlíko do kelímku, pak ho posypu a nasadím víčko. Jsem na sebe až příliš pyšná a v mém výrazu tváře je to znát. Otočím se, abych to cappuccino podala panu Vykulenýmu. „Dvě libry osmdesát, prosím.“ Chci ho položit před něj, ale zastaví mě, bere si kelímek z mé ruky a schválně se mě dotkne.

„Díky,“ řekne a tím jediným tichým slovem si k sobě přitáhne můj pohled.

„Není zač.“ Pomalu odtáhnu ruku a vezmu si od něj desetilibrovku. „Ještě vám vrátím zpátky.“

„Drobné si nechte.“ Lehce zavrtí hlavou a znova si pořádně prohlédne moji tvář. „Ale nevdalo by mi vzít si vaše telefonní číslo.“

Slyším, jak se Sylvie vzadu u stolu směje. „Je mi líto, ale někoho mám.“ Vrazím jeho bankovku do kasy a rychle vyndám drobný nazpět, podám mu je a ignoruju Sylviino znechucený odfrknutí.

„Jistěže máte.“ Zlehka se zasměje a vypadá zahanbeně. „Jsem hlupák.“

Usměju se ve snaze, aby se necítil tak trapně. „To je v pohodě.“

„Já obvykle ženy, které právě potkám, o číslo nežádám,“ vysvětluje. „Takhle vlezlý normálně nejsem.“

„Vždyť se tolik nestalo.“ Teď je trapně i mně a v duchu si přeju, aby konečně vypadnul, než hodím ten kelímek s kafem Sylvii na hlavu. Cítím, jak na mě šokovaně zírá. Začínám přerovnávat ubrousky, cokoliv, jenom když mě to dostane z té nepříjemný situace. Tomu chlapovi, kterej se vynoří za ním a vypadá, že spěchá, bych nejradši vrazila pusou. „Mám tu dalšího zákazníka,“ ukážu přes rameno pana Vykulenýho k ušťvaně vyhlížejícímu byznysmenovi.

„Ach ano! Omlouvám se.“ Ustoupí a s díky popadne svůj kelímek. „Na shledanou.“

„Sbohem.“ Zvednu ruku a pak přesunu pozornost k dalšímu zákazníkovi. „Co byste rád, pane?“

„Latté, bez cukru, a hoďte sebou.“ Sotva se na mě podívá, přijme hovor na mobilu a odchází od pultu ke křesílku, kam odloží aktovku.

Jen napůl si uvědomuju, že pan Vykulenej odchází. Mnohem víc totiž vnímám dusot Sylviiných těžkých bot, jak ke mně pochodují, zatímco se znova peru s kávovarem. „Nemůžu uvěřit, žeš ho odbyla!“ zašeptá ostře. „Byl báječněj.“

Rychle připravuju svoje třetí dokonalý kafe a nevěnuju jí takovou pozornost, jakou zasluhuje. „Byl v pohodě,“ odpovím nenuceně.

„V pohodě?“

„Jo, byl v pohodě.“

Nedívám se na ni, ale vím, že právě zvedla oči v sloup. „Neuvěřitelný,“ zamumlá a odejde. Její smyslnej zadek se pohupuje ze strany na stranu do rytmu s mikádem.

Znovu se triumfálně usmívám, když připravím svoje třetí dokonale kafe, a úsměv mi z tváře nezmizí, ani když mi ten uštvanej byznysmen vrazí do ruky tři libry, sebere kelímeček a odkráčí, aniž by alespoň poděkoval.

Celej zbytek dne se nohama sotva dotýkám země. Lítám do kuchyně a z kuchyně, utírám nekonečný množství stolů a připravuju desítky dokonalejších káviček. V pauzách zvládnu dokonce zkontrolovat babču, která mi pokaždý vynadá, že jsem taková stíhačka.

Jak se blíží pátá, svalím se do jednoho z hnědějších kožených gaučů, otevřu si plechovku koly a doufám, že mě ten kofein a cukr proberou zpátky k životu. Jsem hotová.

„Livy, jdu jenom vynést smetí,“ zavolá Sylvie a vytahuje černej pytel z jednoho odpadkového koše. „Je ti dobře?“

„Úžasně.“ Zvednu plechovku a opřu si hlavu vzadu o gauč. Odolávám nutkání zavřít oči a místo toho se soustředím na světla na stropě. Nemůžu se dočkat, až si lehnu do postele. Bolí mě nohy a zoufale potřebuju sprchu.

„Pracuje tu někdo, nebo je to samoobsluha?“

Když zazní ten netrpělivý, ale sametovej hlas, vyskočím z gauče a spěchám, abych obsloužila novýho zákazníka. „Promiňte!“

Běžím k pultu, praštím se bokem o roh pracovní desky a potlačím chuť zaječet nadávku. „Co pro vás můžu udělat?“ ptám se, tře si bok a konečně zvednu pohled.

Zapotácím se zpátky. A zajíknu se. Jeho pronikavý modrýma očima se mi propalujou pod kůži a hluboko do těla. Uhnu pohledem a prohlídnu si jeho rozepnutý sako, vestu, bleděmodrou košili a kravatu, temně zarostlou čelist, a dokonce i to, jak má jen tak pootevřenýma rty. Pak znovu najdu ty oči. Mají tu nejostřejší modrou, jakou jsem kdy viděla,

a provrtávají se přímo skrze mě s patrnou stopou zvědavosti. Předemnou stojí definice dokonalosti a nutí mě užasle zírat.

„Vždycky zákazníky tak důkladně zkoumáte?“ nakloní hlavu ke straně a tázavě vyklene dokonalý obočí.

„Čím vám posloužím?“ vydechnu a zamávám na něj bločkem.

„Dvojitě americano, dva cukry, dolít jen do poloviny.“ Slova mu plynou z úst, jenže já je neslyším. Vidím je. Odezírám mu ze rtů každý slovo a zapisuju si to, zatímco oči upírám na pusu. Než mi dojde, co se děje, propiska mi sjede z papíru a já si čmárám po prstech. Zamračeně se podívám dolů.

„Haló?“ Jeho hlas zní znovu netrpělivě a přiměje mě zvednout oči. Dovolím si o krok ustoupit a podruhý si prohlídnu jeho tvář. Jsem v šoku. Ne z toho, jak je neuvěřitelně krásnej, ale protože jsem přišla o všechny tělesné funkce vyjma zraku. Ten funguje výborně a zdá se, že se od jeho bezchybnosti nemůže odtrhnout. Z omámení mě nevyruší dokonce ani to, když položí dlaně na pult a nakloní se dopředu, přičemž mu pramen rozčuchanejších tmavejších vlasů spadne neohroženě do čela. „Způsobil jsem vám nepříjemnosti?“ zeptá se. Opět jenom odezírám.

„Co pro vás můžu udělat?“ vydechnu ještě jednou a znova zamávám bločkem.

Kývne dolů k mý propisce. „Už jste se mě ptala. Moji objednávku máte na ruce.“

Podívám se dolů a spatřím inkoust přes celý prsty, ale nedává mi to žádný smysl, dokonce ani když k nim přiložím bloček v místě, kde mi z něj sjela propiska.

Pomalů k němu zvednu oči. V těch jeho je vědoucí výraz.

Vypadá samolibě. To mě úplně rozhodí.